

Vești misionare

Trimestrul 1, 2020

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon, 2019

Cuprins

1. Avem nevoie de prieteni, nu de botezuri	3
2. O abordare „literară” a Evangheliei	4
3. Cartea neatinsă de foc.....	6
4. Atacul din clasă.....	8
5. L-am găsit pe Isus în Caucaz!	10
6. Mai bine decât la dentist.....	11
7. Rugăciunea unei mame din Spania	13
8. O minune în Egipt.....	14
9. Mărturie din mormânt	16
10. Îngeri în aeroportul din Angola.....	18
11. Fătul care a refuzat să moară	19
12. O inimă dedicată misiunii	21
13. Lacrimi de fericire	23

4 ianuarie

1. Avem nevoie de prieteni, nu de botezuri

Andrew McChesney, *Adventist Mission*

Igor Gospodarețc a comandat 800 de afișe pe care scria: „Biblia deschide calea către o viață sănătoasă și fericită.” A lipit anunțurile peste tot prin orașul său, care se află într-o țară din fosta Uniune Sovietică și în care majoritatea populației nu este creștină. Apoi, un misionar mai în vârstă i-a sugerat să o ia de la capăt.

– Comandă 800 de afișe care să facă reclamă programului Bisericii Adventiste de renunțare la fumat în cinci zile, i-a spus Arturo Schmidt, misionar în Argentina.

Lui Igor nu îi venea să creadă ce auzea. Afișele costaseră destul de mult timp și destul de mulți bani și nu voia să o ia de la capăt.

– De ce? a întrebat el.

– Pentru că scopul nostru nu este să facem adventiști din necreștini, i-a spus Schmidt. Scopul nostru este să ni-i facem prieteni pe acești oameni.

Era anul 1992, doar un an distanță de la prăbușirea Uniunii Sovietice. Igor, tânăr pastor adventist, era dornic să profite de libertatea religioasă și să împărtășească și cu alții dragostea lui pentru Hristos. Nu i-a plăcut sfatul pe care i l-a dat Schmidt. Nu avea logică pentru el această strategie de misiune în care să nu vorbească despre Isus. Nu vedea logica livrării unui program antifumat. Nu voia să piardă banii pe care îi investise în acele afișe pentru evanghelizare. S-a rugat.

În cele din urmă, Igor a decis să încerce. Poate că evanghelis-
tul mai în vârstă știa ceva ce el nu aflase încă. Igor a comandat la Moscova alte 800 de afișe antifumat și le-a lipit peste vechile afișe.

La prima întâlnire pentru programul antifumat, în fața ochilor lui Igor se afla o surpriză de proporții. În sala închiriată se înghesuiseră 1 000 de persoane. Majoritatea vizitatorilor nu erau creștini. Igor și-a dat seama că afișele originale nu ar fi atras niciodată o prezență atât de mare.

Au trecut cinci ani. După o predică de Sabat, un străin a venit să dea mâna cu Igor în biserică.

– Vă mai amintiți de mine? a întrebat bărbatul.

Igor nu își amintea.

– Am fost în acea mulțime de 1 000 de persoane la prezentările antifumat de acum cinci ani. V-am ascultat predicând pe dumneavoastră și pe pastorul Schmidt.

Bărbatul a explicat că a fost crescut într-o familie necreștină și că se străduise să renunțe la fumat. Seminarele îl ajutaseră să se oprească și, dându-și seama că adventiștii îi erau prieteni, începuse să vină la biserică în fiecare Sabat.

Lui Igor nu-i venea să creadă ce auzea.

„În acel moment am înțeles importanța evanghelizării prin prietenie”, a spus Igor, în vârstă de 59 de ani și conducător în biserică din sudul Rusiei. „Scopul nostru nu este să-i facem adventiști pe necreștini. Scopul nostru este să facem prieteni pentru Hristos.”

11 ianuarie

2. O abordare „literară” a Evangheliei

Andrew McChesney, *Adventist Mission*

Sunteți descurajați de faptul că sunt din ce în ce mai mulți oameni care vă trântesc ușa în față? Vă îngrijorează faptul că multe dintre cărțile oferite prin intermediul campaniilor de distribuire de carte vor ajunge în coșul de gunoi?

Samuel Naumann, un student din Slovenia, în vârstă de 25 de ani, care studiază la Universitatea din Leipzig, are o modalitate unică de a împărți literatură adventistă în Germania și se pare că este una care câștigă suflete.

Samuel, împreună cu tatăl și bunicul său, așază un stand mobil de carte în centrele orașelor și la festivalurile anuale. Apoi, un membru al familiei stă prin apropiere și le înmânează trecătorilor carduri-cadou. Cei care acceptă cardul-cadou sunt direcționați către stand să își aleagă gratuit o carte. Rezultatul: familia poate interacționa cu persoana respectivă, iar șansele ca acela care ia cartea să o și citească cresc.

„Am primit reacții de la oameni care participă la festivaluri”, a spus Samuel, „unii dintre ei revin și ne spun: «Am luat o carte anul trecut. A fost foarte bună și mai vreau una.»”

Ideea cu acest card-cadou a făcut înconjurul Germaniei, unde cei 35 000 de membri ai Bisericii Adventiste s-au tot străduit să-și croiască drumul într-o țară extrem de secularizată, cu o populație de 83 de milioane de oameni. Fratele mai mare al lui Samuel a văzut un proiect de carte similar într-o tabără de vară adventistă din Polonia. La rândul lor, polonezii au împrumutat ideea din Ucraina. În orice caz, familiei Naumann i-a plăcut ideea și a amenajat o rulotă pentru a servi drept stand de carte.

Vizitatorii care vin la stand sunt întrebați care le sunt preferințele în materie de literatură, în timp ce se uită la zecile de titluri de cărți cum ar fi cărțile lui Ellen White, *Viața lui Iisus*, *Tragedia veacurilor*, sau cărți scrise de Mark Finley și Peter Landless, *Sănătate și bunăstare: secrete care îți vor schimba viața*.

Conversațiile care încep creează un mediu ideal pentru a da mărturie, în special când vizitatorii aleg cartea și întreabă, inevitabil, dacă acea carte este, într-adevăr, gratuită.

Lui Samuel îi place să răspundă:

- Puteți lua cartea, prețul ei a fost plătit.
- Cum așa? întreabă vizitatorul.

– Este ca la cruce, răspunde Samuel. Isus a plătit prețul. Dumneavoastră nu trebuie decât să acceptați. Singurul lucru care vă va costa este timpul dumneavoastră. Timpul este prețul pe care trebuie să îl plătiți.

„Reacțiile la cărțile noastre sunt foarte bune”, spune Samuel.

Tatăl lui, Steffen, își amintește de un profesor de liceu căruia i-a plăcut atât de mult cartea *Tragedia veacurilor*, încât a cerut încă nouă cărți pentru a le da și elevilor lui să le citească pentru orele de istorie. Cu o altă ocazie, un politician din Uniunea Europeană a luat o carte *Tragedia veacurilor* și a citit-o într-o singură noapte. A doua zi a venit să mai ceară o carte pentru fiul său care este reporter.

Samuel nu a fost înștiințat de botezul niciunui vizitator care a luat vreodată vreo carte, însă nu este deloc îngrijorat de acest aspect. El spune: „Consider că această lucrare este doar semăntul semințelor. Altcineva va secera.”

18 ianuarie

3. Cartea neatinsă de foc

Andrew McChesney, Adventist Mission

Un student nigerian și-a pierdut toate bunurile într-un incendiu care a ars chiar și țevile de metal din apartament. A fost șocat când a găsit un obiect neatins de foc: o broșură a cărei autoare este Ellen White – *Triumful iubirii*. Studentul, Olajide Oluwatobi Igbinyemi, a citit cartea imediat și s-a grăbit să ajungă la biserica adventistă locală ai cărei membri îi dăduseră cartea într-un Sabat de evanghelizare.

„Cartea aceasta este minunată, este extraordinară”, le-a spus Igbinyemi membrilor bisericii, ținând în mână cartea intactă care

este un extras din cartea *Tragedia veacurilor* (broșura conține capitolul 11 al cărții *Tragedia veacurilor*). „Nu am mai văzut așa o carte! Minunea care s-a petrecut m-a determinat să o citesc!”

Un membru al bisericii i-a prezentat lui Igbinymi cartea în Ede, un oraș situat la aproximativ 220 de kilometri la nord de capitala Nigeriei, Lagos.

„Membrii bisericii, care lucrau în colaborare cu o asociație mondială ce avea ca scop distribuirea a un milion de cărți în orașele din toată lumea, au reușit să distribuie sute de cărți *Triumful iubirii* în Nigeria, în fiecare trimestru, în Sabatul special dedicat proiectului *Triumful iubirii*”, a declarat Joseph Adebomi, președintele Conferinței Osun.

Apoi, Igbinymi, acest student nigerian într-o instituție de învățământ superior numită Politehnica Federală, a plecat într-o tabără, în septembrie 2018, lăsând cartea în garsoniera în care stătea cu chirie. Când s-a întors, a aflat că un incendiu îi distrusese casa. Manualele, mobila și salteaua pe care dormea fuseseră distruse. „Până și fierul s-a topit”, povestește Adebomi.

Cauzele incendiului nu au fost descoperite imediat. Dar, în timp ce scormonea cenușa, Igbinymi a găsit cartea *Triumful iubirii*. În acea zi a citit pe nerăsuflăte cartea care folosea istoria și profeția pentru a explica de unde provine haosul din lumea noastră. Apoi a fugit la Biserica Adventistă pentru a-și împărtăși experiența: „Nici nu știți ce carte distribuiți”, a spus el. Puterea lui Dumnezeu este ascunsă în ea.” Igbinymi a îngenunchat în fața adunării și l-a lăudat pe Dumnezeu.

Întâmplarea aceasta atinge inimile și crește credința oamenilor din statul Osun din Nigeria.

„Am auzit despre Biblii care nu au ars în incendii, dar nu am auzit niciodată despre vreo altă carte care să nu ardă”, a spus Onalapo Ajibade, pastor pensionar și fost secretar executiv al Diviziunii Africa Centrală, al cărei teritoriu include Nigeria. El locuiește în Inisa, în statul Osun. „Această minune mi-a sporit dragostea pentru cărțile Spiritului Profetic.”

4. Atacul din clasă

Andrew McChesney, *Adventist Mission*

Stepan Avakov, născut și crescut în capitala Azerbaidjanului, Baku, avea deja făcute planurile de viitor la vârsta de 13 ani. Iubea baschetul și a revendicat titlul de cel mai bun jucător din grupa sa de vârstă din Azerbaidjan.

– Nu ai de ce să-ți faci griji, i-a spus antrenorul său. Vei deveni jucător de baschet profesionist.

Într-o zi, un grup de elevi au dat buzna în clasa lui în timpul lecției.

– Este armean, a spus unul dintre ei, arătând cu degetul spre Stepan.

– Îl vom ucide! a spus altul printre dinți.

Elevii l-au târât pe Stepan în curtea din fața școlii, unde îl aștepta o mulțime furioasă de colegi, etnici azeri. În timp ce Stepan se aștepta la ce era mai rău, cei care îl luaseră au slăbit în mod inexplicabil strânsoarea. Un coleg de clasă azer a apărut lângă Stepan și l-a tras într-un loc sigur.

Odată îndepărtați de mulțimea de elevi, cei doi au fugit la casa lui Stepan, unde tânărul salvator l-a lăsat pe acesta împreună cu mama sa. Stepan nu l-a mai văzut niciodată pe acel băiat.

Mama nu l-a mai lăsat pe Stepan să se întoarcă la școală și, o lună mai târziu, la sfârșitul anului 1989, familia a fugit în Rusia pentru a-și salva viața.

Stepan s-a străduit să se adapteze noii sale vieți în Volgodonsk, un oraș de aproximativ 175 000 de locuitori din sudul Rusiei. A încercat să joace baschet, dar ceva se rupsesse în el. Nu putea înțelege de ce prietenii lui de o viață s-au întors împotriva lui din cauza etniei sale. Inima lui era în căutarea unor răspunsuri.

Într-o zi, la școală, profesoara de istorie a anunțat că a invitat un oaspete să vorbească despre istoria biblică. Profesoara invitată s-a

ridicat în picioare și a vorbit despre profeția din Daniel 2, cu chipul visat de Nebucadnețar. Stepan a ascultat cu un interes profund. Nu s-a gândit niciodată la Dumnezeu și, pentru prima dată în viața sa a luat în considerare existența unui Dumnezeu care stăpânește Pământul. El se întreba dacă Dumnezeu îi cunoaște viitorul. După curs, Stepan s-a apropiat de profesoară, cu multe întrebări.

Femeia a clătinat din cap. „Soțul meu, care este pastor, va fi la școală în două săptămâni”, a spus ea. „El îți poate răspunde la întrebări.”

Două săptămâni mai târziu, pastorul Veniamin Tarasyuk a predat lecția de istorie. El a propus patru întrebări la care trebuia să răspundă fiecare elev: *Cine sunt eu? De unde vin? De ce sunt aici? Ce va rămâne în urma mea?* Întrebările l-au șocat pe Stepan. Niciodată nu se gândise la aceste lucruri.

„Cine poate răspunde la aceste patru întrebări va avea toate răspunsurile cu privire la viața sa”, a spus pastorul. „Dumnezeu poate răspunde la aceste întrebări.”

Stepan a plecat acasă hotărât să-L găsească pe Dumnezeu și răspunsurile la cele patru întrebări. Le-a găsit pe toate atunci când a fost botezat, câțiva ani mai târziu. „De când a trebuit să fug din Baku, nu am mai avut parte de pace”, spunea Stepan. „Am căutat pacea toată viața mea, până când am primit botezul.”

1 februarie

5. L-am găsit pe Isus în Caucaz!

Andrew McChesney, Adventist Mission

Stepan Avakov, în vârstă de 17 ani, s-a oferit voluntar pentru a ajuta cu traducerea atunci când un grup de americani au organizat o expoziție de sănătate în Volgodonsk, un oraș din sudul

Rusiei. Când expoziția s-a încheiat, organizatorul, Vincent Page, l-a invitat pe Stepan să meargă împreună cu echipa la expoziția din regiunea Caucazului de Nord. Era vară, iar Stepan era liber. I-a cerut sfatul mamei sale.

„De ce să nu te duci?” a spus ea. „Poți exersa engleza.”

Pastorul local, Veniamin Tarasyuk, i-a dat și el binecuvântarea, dar a adăugat: „Nu uita că, dacă vei dori să te botezi, te poți întoarce la mine și te voi boteza.” Stepan era șocat. *Cred că a înnebunit*, și-a spus el în gând. *Nici prin minte nu-mi trece să mă botez.*

Dar, în următoarele două luni, în timpul vizitelor în diverse orașe, el a adoptat un stil de viață adventist. Organizatorii adventiști se trezeau devreme, citeau din Biblie, se rugau și apoi aveau devoționalul împreună. Pentru Stepan, era o lume nouă.

Într-o zi, Vincent l-a invitat pe Stepan să meargă în Lituania. Problema era că Stepan își lăsase pașaportul acasă. Vincent i-a dat 100 de dolari. „Du-te acasă mâine, ia-ți pașaportul și vino înapoi până seara”, a spus el.

În dimineața următoare, adolescentul a sărit din patul hotelului la 5 dimineața, mai devreme ca de obicei. Nu știa niciun mijloc de transport cu care putea călători în afara orașului. În timp ce ieșea din hotel, s-a rugat: „Doamne, dacă ești cu adevărat, du-mă la autogară.”

Stepan a început să meargă și, spre surprinderea sa, a găsit autogara. Un autobuz aștepta acolo cu ușile deschise.

În interior, pasagerii se tot plâneau: „Haideți, domnule șofer, ce mai așteptăm? Să plecăm odată!” Când Stepan s-a așezat, ușile s-au închis și autobuzul a plecat.

În acea zi s-au întâmplat mai multe minuni. Când Stepan s-a întors la hotel cu pașaportul în seara aceea, a îngenucheat lângă pat.

„Doamne, acum știi că Tu ești”, s-a rugat el. „Mi-ai arătat că mă iubești și mă atragi către Tine. Din acest moment, Tu ești Domnul meu și vreau să trăiești în mine.”

Dimineața, Stepan i-a arătat lui Vincent pașaportul. „Iată pașaportul meu”, a spus el. „Dar am să îți spun ceva mai impor-

tant. Noaptea trecută, am devenit creștin.” Vincent și ceilalți lucrători au început să aplaude de bucurie.

Stepan a fost botezat de pastorul Veniamin trei săptămâni mai târziu, pe 10 septembrie 1993. Șase ani mai târziu, Veniamin a devenit socrul lui Stepan.

Stepan, care are acum 42 de ani, lucrează ca traducător profesionist pentru Națiunile Unite și alte agenții. De asemenea, el este fondatorul și directorul unei organizații care îi ajută pe copiii orfani ruși.

El spune că povestea convertirii sale se poate găsi în Romani 5:1, unde scrie: „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.” „Acest verset spune povestea convertirii mele”, obișnuiește el să spună.

8 februarie

6. Mai bine decât la dentist

Madeline Dyche

Femeia din fața mea avea un zâmbet până la urechi. Îmi spusese că, în urmă cu doar câteva ore fusese dezamăgită să afle că nu putea beneficia de un detartraj gratuit la clinica *Pathway to Health* din statul american Texas.

Ea se așezase la coada lungă de oameni care așteptau să beneficieze de îngrijiri medicale la Centrul Memorial Will Rogers din Fort Worth, în prima zi a unui program de trei zile de tratamente gratuite oferite de clinica adventistă de ziua a șaptea. Când, în sfârșit, a venit și rândul ei, i s-a spus că tratamentele dentare pentru ziua respectivă se încheiaseră.

Dezamăgită, s-a întors să plece, când un voluntar i-a sugerat să aleagă un alt serviciu gratuit. Atunci, ea a optat pentru o consultație oftalmologică.

După ce i-a măsurat tensiunea arterială și alte semne vitale, o cerință pentru toți pacienții, ea s-a așezat în fața oftalmologului.

Bărbatul s-a uitat la rezultatele verificărilor și i-a pus câteva întrebări. I se părea că ceva nu era chiar în regulă. Văzând un medic în apropiere, a cerut ajutorul.

Medicul a examinat-o, i-a făcut o ecografie și a diagnosticat-o pe femeie cu hipotiroidism – glanda tiroidă era prea lentă. El a întrebat-o dacă suferea de simptomele obișnuite ale acestei afecțiuni, cum ar fi oboseală, iritabilitate și depresie, intoleranță la frig și creștere în greutate.

„Da, de șase ani!” a răspuns femeia.

Fusese la diverși medici, dar niciunul nu reușise să-i pună un diagnostic corect. Asigurarea medicală nu acoperea investigații precum ecografia și ea nu și-a putut permite să plătească mai mult decât o simplă consultație medicală.

Eu am întâlnit-o pe această femeie chiar când părăsea clinica. Atunci când voluntarii *Pathway to Health* au întrebat-o dacă este mulțumită de experiența avută, ea le-a povestit ce se întâmplase. Am putut simți împreună cu ea, pentru și eu am probleme cu tiroida – eu am hipertiroidism, adică glanda mea tiroidă este hiperactivă.

„În urmă cu câteva luni, credeam că voi muri”, i-am spus. „Nu știam ce e în neregulă cu mine. Odată ce am început să iau medicamente, m-am simțit mult mai bine. Diferența era uriașă. Te vei simți mult mai bine odată ce vei rezolva această problemă.”

Femeia zâmbea fericită.

„Eu venisem pentru un detartraj profesionist și nu aș fi aflat niciodată care este problema mea reală dacă m-ar fi primit medicul stomatolog”, a spus ea. „Dar modul în care a lucrat Dumnezeu a fost o adevărată binecuvântare.”

Madeline Dyche este mamă a doi copii și locuiește în Keene, Texas.

15 februarie

7. Rugăciunea unei mame din Spania

Rebeca Ruiz Laguardia

Pe când era doar o fetiță de 10 ani, Pilar Laguardia se uita la cerul înstelat de deasupra Spaniei și se întreba: „Cine a creat stelele? Avem oare un Creator sau suntem doar rezultatul întâmplării?”

Această întrebare i-a chinuit gândurile ani de zile. A cerut părerile rudelor ei, dar nimeni nu i-a putut oferi un răspuns care să o mulțumească. Duminica mergea la slujbele de la biserică, dar predicile despre focul iadului și despre un Dumnezeu tiran și răzbu-nător au determinat-o să se îndepărteze de credința familiei sale.

O boală foarte agresivă a fost aproape să o doboare la vârsta de 22 de ani. Pilar era îngrozită de moarte, pentru că nu aflase niciun răspuns la întrebarea ei despre Dumnezeu.

Într-o zi, în agonie, a deschis geamul și a strigat către cer: „Doamne, dacă ești, vreau să Te cunosc! Ajută-mă! Răspun-de-mi!”

Dumnezeu i-a răspuns trei zile mai târziu când, un membru al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, Simón Montón, a bătut la ușa casei sale. Simón l-a invitat pe tatăl ei, care era un păstor agnos-tic, la niște întâlniri evanghelice, iar el a acceptat din curiozitate. Pilar a cerut să meargă și ea, dar tatăl ei a spus că vrea să meargă singur. Pilar a insistat și, în cele din urmă, tatăl ei a acceptat.

Pilar, slăbită de boala ei, a intrat pentru prima dată într-o bise-rică adventistă de ziua a șaptea, la sfârșitul anilor '60. Ea a ascu-tat imnuri frumoase și profeția din Daniel 2 cu privire la timpul sfârșitului. Deși tatăl ei nu a mai revenit după prima seară, ea a participat până la sfârșitul întâlnirilor. În ultima seară, a primit cadou o carte, iar un membru al bisericii și-a notat adresa ei.

Câteva zile mai târziu, o femeie a vizitat-o acasă și i-a oferit studii biblice. Prin intermediul studiilor săptămânale, Pilar a primit răspunsuri la întrebările ei despre Dumnezeu. Pentru prima dată și-a găsit pacea și liniștea.

Pastorul Luis Bueno a botezat-o pe Pilar la zece luni de la începerea studiilor biblice. S-a căsătorit la vârsta de 32 de ani, însă i-a fost foarte greu să aibă un copil din cauza problemelor de sănătate. Din nou a mers înaintea lui Dumnezeu în rugăciune și a rămas însărcinată. Așa m-am născut eu. Mama mea, născută în umila casă a unui păstor spaniol în urmă cu 73 de ani, conduce astăzi, cu bucurie, suflete în turma Marelui Păstor. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a oferit o asemenea mamă.

Rebeca Ruiz Laguardia trăiește în Spania.

22 februarie

8. O minune în Egipt

Andrew McChesney, Adventist Mission

Planul părea perfect: transformarea unei biserici de bătrâni din inima capitalei Egiptului într-un centru comunitar vibrant. Dar firmele de construcții au respins ideea de a renova Biserica Centrală din Cairo.

„În niciun caz nu puteți obține autorizație”, a spus un inginer de top de la o companie de construcții.

Conducătorii bisericii s-au rugat și au decis să meargă mai departe prin credință. Au contactat încă o firmă de construcții și au întrebat despre procesul de obținere a unei autorizații de renovare a clădirii.

„Este adevărat că este greu”, a răspuns un inginer senior, „dar credem că putem obține permisul într-o lună, două, maximum trei.”

O lună mai târziu, inginerul a sunat înapoi pentru a anunța că autorizația de construire era gata.

Progresul rapid l-a uimit pe Akram Khan, trezorierul Bisericii Adventiste din Egipt și Sudan:

„Doar o lună!” a spus el într-un interviu. „Acesta a fost primul semn că Dumnezeu vrea cu adevărat să facem ceva cu această clădire.”

Liderii bisericii spun că au urmat mai multe minuni în succesiune rapidă. Sediul Bisericii Centrale a fost renovat complet într-un an și și-a redeschis ușile în anul 2018, sub numele de Centrul Cultural Ramses. Este un complex cu patru etaje. Președintele Bisericii Adventiste, Ted N.C. Wilson, a fost la inaugurare și le-a reamintit membrilor bisericii că o parte centrală a misiunii bisericii este de a lucra pentru oamenii din orașele mari.

„Cairo este un oraș cu aproape 20 de milioane de oameni, oameni cu inima frântă, oameni prinși în tot felul de capcane, oameni orbiți de propriile nevoi, oameni care sunt flămânzi spiritual”, a spus pastorul Wilson în discursul său, ținut la inaugurare. „De aceea există Centrul Cultural Ramses.”

Biserica Centrală, care era cândva ocupată de cele 750 de scaune goale, are acum o capacitate de 280 de persoane. Clădirea renovată are, de asemenea, o grădiniță, o clinică stomatologică, un centru de fitness, o sală de masaj, o bucătărie pentru lecții de gătit și șapte săli de clasă pentru seminare de sănătate și cursuri de limba engleză.

Biserica Adventistă din Egipt, țară africană cu o populație de aproximativ 100 de milioane de locuitori, are 200 de membri în Cairo și 800 în restul teritoriului.

Ted Wilson și alți lideri ai bisericii l-au lăudat pe Dumnezeu pentru rapiditatea cu care a fost finalizat Centrul Cultural Ramses, începând cu primul pasul – obținerea autorizației de construire.

„Tot ce facem în această clădire este o minune”, a declarat Khan, un bărbat originar din Pakistan, care a slujit în misiune în Egipt, timp de opt ani.

Rugați-vă pentru cât mai multe minuni în Egipt și nu numai. Vă mulțumim pentru darurile dumneavoastră care facilitează misiunea și fac posibile minuni.

29 februarie

9. Mărturie din mormânt

Andrew McChesney, Adventist Mission

George Cobb este bărbatul care a murit de două ori. De fapt, puțini știu despre Cobb și nu se știe dacă există fotografii cu el. Dar mormântul său a atras atenția de zeci de ani, datorită pietrei de pe mormântul său, situat într-un cimitir din Brunswick, statul american Maine. Pe piatră sunt inscripționate o dată de naștere și două date de deces:

S-a născut la data de 10 iunie 1794

A murit la data de 10 noiembrie 1848

A adormit la data de 9 mai 1882

Cobb a fost botezat pe 10 noiembrie 1848 și a cerut ca data convertirii sale să fie sculptată pe piatra mormântului. A trecut la odihnă la 9 mai 1882, la vârsta de 88 de ani.

„Acesta este încă unul dintre exemplele interesante ale credinței, voinței și hotărârii pionierilor noștri de a-și împărtăși credința prin orice mijloace posibile, inclusiv să aibă ceva gravat pe piatra de mormânt care va proclama credința chiar și după moarte”, a spus James Nix, directorul de la Ellen G. White Estate.

Textul de pe piatra funerară include și o parte din porunca a patra: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești.”

Nix a încercat să găsească o fotografie a lui Cobb și să îi identifice familia, dar fără succes. „Am căutat peste tot o fotografie de-a lui Cobb”, a spus el. „Am întrebat peste tot dacă cineva cunoaște

vreo rudă de-a lui Cobb. Doream să știu mai multe despre acest om care a avut grijă să lase instrucțiuni clare și bani pentru a sculpta tot textul în plus pe piatra sa funerară.”

Mărturia unică de la mormântul lui Cobb a atins inimile multor oameni, inclusiv pe cele ale membrilor bisericii care s-au oprit lângă ea.

„Cobb a înțeles că trebuie ca sinele să moară, pentru ca el să poată trăi cu adevărat”, a spus Ted N.C. Wilson, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. „Așa că și-a trăit viața ca o frumoasă dovadă a contrastului dintre a trăi o viață pentru el însuși și a muri față de vechiul eu și a deveni o faptură nouă în Hristos. Ce privilegiu să vezi această piatră funerară!”

Karen Glassford, o misionară adventistă de a treia generație, care lucrează în calitate de coordonator în educație și comunicare la Institutul Misiunii Mondiale a Bisericii, a spus că, atunci când a văzut inițial piatra funerară, a bănuț că prima dată a morții s-ar putea referi la botezul lui Cobb.

„Piatra lui de mormânt a devenit o mărturie extraordinară pentru alți oameni”, a spus ea. „l-a făcut pe oameni curioși să afle cum de a murit de două ori. Sunt sigură că vor exista oameni în cer care vor fi ajuns acolo datorită mormântului aceluț om.”

7 martie

10. Îngeri în aeroportul din Angola

Andrew McChesney, *Adventist Mission*

Oare îngerii trăiesc în aeroporturi?

Un avion TAAG Angolan Airlines m-a lăsat într-o seară târziu în capitala Angolei, Luanda. Aveam o escală de două ore până la următorul zbor către insulele São Tomé și Príncipe, unde mergeam pentru a face o colecție de experiențe misionare.

La ora indicată pe bilet, m-am alăturat unei cozi lungi de așteptare către zona de plecare. Dar când mi-am prezentat tichetul de îmbarcare, reprezentantul companiei aeriene m-a întors din drum cu o serie de explicații în limba portugheză. Văzând confuzia mea, a chemat un ofițer de securitate, care mi-a explicat că trebuie să aștept 20 de minute.

După cele 20 de minute, reprezentantul companiei aeriene mi-a acceptat biletul de îmbarcare și m-a îndrumat către o cameră aglomerată. Am așteptat alte 15 minute

Apoi, un alt reprezentant al companiei aeriene a strigat: „São Tomé!” M-am alăturat unei mulțimi care aștepta să urce pe o scară rulantă care ducea spre porțile de îmbarcare. Un alt reprezentant al companiei aeriene, care păzea intrarea pe scara rulantă, mi-a respins biletul de îmbarcare cu o mulțime de explicații în limba portugheză. Nu era niciun agent de securitate prin preajmă, care să îmi poată traduce și am bănuț că va trebui să aștept alte 20 de minute.

Ceilalți pasageri se îngrămădeau pe scara rulantă și, în curând, doar câteva persoane mai rămăseseră în acea sală. Am hotărât să plec. Nu mai era nimeni care să-mi verifice biletul de îmbarcare. Am urcat și eu pe scara rulantă și m-am alăturat unei cozi infernale de oameni care așteptau. Minutele treceau și nu venea niciun autobuz care să ne ducă la avion.

Apoi, un tânăr cu părul castaniu și un rucsac crem pe umăr, a intrat în rând în fața mea. M-am întrebat de ce nu se așezase la coadă, acolo unde îi era rândul. După câteva minute, s-a uitat la mine și mi-a spus: „Engleza mea.”

Habar n-aveam ce vrea să spună. Am crezut că vrea să spună că nu știe să vorbească decât în portugheză.

Bărbatul mi-a arătat cu degetul mulțimea din jurul nostru. „Acest zbor este spre Portugalia”, a spus el, vorbind într-o engleză cu accent ciudat. „Coadă pentru zborul către São Tomé este acolo” și mi-a arătat în ce direcție să merg.

„Mulțumesc!” Am exclamat eu și am luat-o la fugă. Bineînțeles, un autobuz stătea în așteptare acolo, iar ușile s-au închis la scurt timp după ce m-am urcat.

Stând pe locul meu în avionul care se umplea încet-încet, m-am gândit la străinul din aeroport. De unde știa el că eu vorbesc engleza? Nu vorbisem cu nimeni. De unde știa unde mă duceam? Biletul meu fusese în buzunar. Cum de s-a așezat la rând tocmai în fața mea?

Ajungând în São Tomé, i-am spus povestea conducătorului bisericii locale, Eliseu R. Xavier. El mi-a spus că Dumnezeu trimisese un înger. El mi-a spus că, dacă aș fi ratat zborul, aș fi fost blocat timp de trei zile în Luanda. Compania aeriană zboară către São Tomé doar de trei ori pe săptămână.

Nu am niciun dubiu. Aeroporturile sunt ca acasă pentru îngeri.

14 martie

11. Fătul care a refuzat să moară

Victor Hulbert

„Îmi pare foarte rău”, i-a spus medicul lui Fusae Suzuki. „Soțul tău este foarte tânăr, dar, din păcate, va muri în această noapte sau, cel mult, în câteva zile.” Vestea aceasta a devastat-o pe tânăra mamă japoneză. S-a dus la râu să aducă apă și, privind în apă, s-a gândit să se arunce în ea. Dar chiar atunci au apărut doi bărbați în costume negre.

– Mai ai puțin răbdare, a spus unul dintre ei.

– Da, ai răbdare, spuse celălalt.

După acele cuvinte, bărbații au dispărut. Întâlnirea a smuls-o pe Fusae din ghearele disperării și s-a întors acasă pentru a avea grijă de soțul ei, Mitsuharu, care era fermier și se îmbolnăvisese de tuberculoză.

De curând aflate că era însărcinată cu cel de-al doilea copil. Mitsuharu nu putea suporta gândul că soția lui va trebui să se lupte să crească singură doi copii. În cele din urmă, ea a fost de acord cu el că ar trebui să pună capăt sarcinii. Guvernul a aprobat decizia lor.

Farmacista i-a prescris un medicament puternic, care urma să dea rezultate garantat.

„Aveți grijă cu medicamentul și nu depășiți doza prescrisă”, a avertizat ea. „În caz contrar, chiar viață dumneavoastră va fi în pericol.”

Fusae a înghițit prima doză care ar fi trebuit să fie suficientă pentru a pune capăt sarcinii. Plângând de durere, ea simți că fătul se mișcă.

„Copilul meu este încă în viață!” a strigat ea.

A doua zi, a repetat doza. Apoi, din nou, a treia zi. Cu toate acestea, fătul continua să se miște în pântecul ei. În disperare, femeia a băut tot medicamentul din sticlă, până la ultima picătură, dar copilul a rămas în viață.

„Este incredibil!” i-a spus ea soțului ei.

Ea a născut un băiețel perfect sănătos. Câteva luni mai târziu, ea și Mitsuharu au participat la întâlniri evanghelistice și au fost botezați chiar în ziua în care Akeri împlinea un an.

„Data lor de botez îmi amintește întotdeauna că Dumnezeu a intervenit în pântecul mamei mele pentru a-mi salva viața”, spunea Akeri Suzuki, pastor japonez veteran care s-a retras după ce a lucrat ca secretar executiv al Diviziunii Adventiste Asia Pacificul de Nord.

„Părinții mei au fost primii membri ai bisericii adventiste din satul meu.” Akeri avea 30 de ani când mama sa i-a dezvăluit istoria. „Când am auzit de la mama povestea nașterii mele, am fost teribil de șocat și am simțit ca și cum aș fi fost lovit de o lumină puternică”, spus el. „Întregul meu corp s-a cutremurat.”

Copleșit de imensa dragoste a lui Dumnezeu, el s-a gândit: „Sunt un dar foarte prețios de la Dumnezeu.” El s-a rededicat lui

Dumnezeu chiar în acel moment. „Dumnezeu a intervenit în pân-tecele mamei mele pentru a-mi salva viața”, a spus el.

Victor Hulbert este directorul Departamentului Comunicare al Diviziunii Trans-Europene.

21 martie

12. O inimă dedicată misiunii

Joyce

Joyce este o fată de 25 de ani, pionieră a misiunii globale, care, împreună cu o altă femeie, și ea pionieră a misiunii globale, a înființat o biserică pentru tineri într-un oraș cu o populație de 10 milioane de locuitori. Deoarece trăiește într-o țară închisă și cu o atitudine ostilă față de creștinism, Misiunea Adventistă nu îi pu-blică numele complet sau locul unde se află. Iată ce a spus Joyce când Andrew McChesney, editorul de la „Adventist Mission”, a întrebat-o de ce s-a decis să fie misionară:

Am o soră, Sara, care s-a născut cu o malformație congenitală de cord. Bunica mea era foarte îngrijorată și a căutat foarte mult să găsească cel mai bun spital. Dar medicii nu au putut să o ajute pe Sara. Așadar, bunica mea a vizitat lăcașurile noastre de cult tradiționale pentru a cere ajutor, dar nimeni nu a putut să o ajute pe sora mea. În cele din urmă, medicul le-a spus părinților mei că nu se mai poate face nimic.

„Aveți grijă de Sara cât puteți de bine”, a spus el. „Dacă vrea ceva special de mâncare sau o jucărie nouă, oferiți-i-le pentru a o face fericită.”

Într-o zi, când Sara avea șapte ani, o rudă adventistă de ziua a șaptea a venit în vizită de departe. A văzut că bunica mea era îngrijorată din cauza Sarei și i-a spus: „Dacă voi credeți în Isus, veți fi binecuvântați.”

În următorul Sabat, bunica mea m-a dus la biserică. Aveam trei ani. Membrii bisericii s-au adunat într-un cerc în jurul nostru și s-au rugat pentru noi și pentru Sara.

La doar câteva zile, Sara a fost vindecată! Inima ei s-a făcut sănătoasă. Era perfectă! Doctorului nu-i venea să creadă. El i-a făcut mai multe investigații și nu a mai găsit nicio problemă la inima ei. A fost un miracol!

Minunea mi-a schimbat foarte mult familia. Bunica și părinții mei au început să meargă la biserică în fiecare Sabat și, în curând, au fost botezați. Atunci, părinții mei au decis că vor să le spună și altor oameni despre Isus. Așadar, au renunțat la slujbă, au primit instruire din partea bisericii și au devenit pionieri ai misiunii globale. Când sora mea a crescut, a devenit și ea pionier al misiunii globale. Anul trecut, am decis să devin și eu pionier al misiunii globale.

Ca misionară, fac studii biblice, mă rog cu oamenii și predic. Lucrez cu un partener, un alt pionier al Misiunii Globale, care are 23 de ani, și tocmai am deschis o nouă biserică pentru tinerii din acest oraș. Rudele care nu sunt creștine nu înțeleg de ce sunt misionar. Îmi spun să caut un alt loc de muncă. Uneori mă simt descurajată când aud astfel de cuvinte grele, dar părinții mei se roagă pentru mine. Mama chiar postește și se roagă pentru mine în Sabat. Părinții îmi reamintesc că nu lucrez pentru oameni. Eu lucrez pentru Dumnezeu. Știu că părinții mei au dreptate. Eu lucrez pentru Dumnezeu. El a lucrat atât de minunat și de puternic la vindecarea surorii mele. Cred că Dumnezeu mă conduce la fiecare pas pe drumul meu.

13. Lacrimi de fericire

Andrew McChesney, *Adventist Mission*

Larissa Madeline Van Bommel, o studentă din Canada, a avut o zi foarte proastă pe când se afla în Germania. În primul rând, s-a pierdut. Rătăcind o vreme, a intrat într-o biserică goală din afara Frankfurtului. Avea probleme la capitolul credință de când mama ei murise, așa că nu se mai rugase și nu mai intrase într-o biserică de doi ani.

„Am decis să mă așez și, în cele din urmă, m-am trezit rugându-mă, vărsându-mi inima și plângând”, a spus ea. „I-am cerut lui Dumnezeu un semn, să îmi arate că există cu adevărat.”

Ștergându-și lacrimile, Larissa a reușit să găsească gara, dar apoi s-a încurcat și a coborât din tren în Bensheim în loc să coboare în Bensheim-Auerbach. Următorul tren din acea seară urma să vină după mult timp. Obosită și însetată, Larissa a început să caute apă de băut. Nu existau automate și toate magazinele păreau a fi închise.

La o distanță nu foarte mare de gară, Larissa a observat o sticlă de apă și mai multe pahare pe o masă, lângă o clădire. Chinută de sete, a privit pe fereastra clădirii și în interior a văzut niște tinerii mâncând în jurul unei mese, așa că a prins curaj și a intrat. „Pot să cumpăr un pahar cu apă?” a întrebat ea.

Oamenii au invitat-o imediat pe Larissa să se așeze la masă.

Larissa dăduse peste unul dintre cele două centre comunitare adventiste, numite Centrul Speranței (Hope Center), un loc în care oamenii participă la seminare educative și religioase, participă la clase de gătit sănătos sau, pur și simplu, se relaxează pe o canapea confortabilă și se bucură de WiFi gratuit. Cele două centre sunt două proiecte sub umbrela *Stimme der Hoffnung* (Vocea

Speranței), colaboratorul german al canalului de televiziune al Bisericii Adventiste, Hope Channel, și sunt primele două centre deschise în Germania, în 2017. Se dorește să se mai deschidă cel puțin încă alte 14 Centre ale Speranței.

După ce s-a așezat să mănânce, Larissa a observat un semn „Centrul Speranței” pe fereastră și a întrebat ce reprezintă. Noii ei prieteni i-au explicat că erau creștini și că biserica lor adventistă a deschis Centrul Speranței, un centru unde oamenii se pot întâlni și pot lega prietenii.

Brusc, Larissa și-a amintit de rugăciunea ei ca Dumnezeu să-Și dovedească existența.

„Am început imediat să plâng și le-am povestit cum, în urmă cu doar câteva ore, Îi cerusem lui Dumnezeu un semn și am înțeles că acesta era semnul”, a spus Larissa.

Prietenii ei adventiști L-au lăudat pe Dumnezeu.

„Nici nu aveți idee cât de mult m-a impresionat bunătatea voastră”, a scris Larissa, acum studentă în Olanda, într-o postare pe pagina de Facebook a Centrului Speranța. „Dumnezeu să vă binecuvânteze și mulți alții să fie binecuvântați prin voi.”

Ea a adăugat: „Centrul Speranța este o idee incredibil de frumoasă și ar trebui să fie răspândită în toată Germania, dar și în Canada și în restul lumii. Vă mulțumesc din inimă! Am acum în ochi lacrimi de bucurie.”